

PĀ•TĀ•M PĀ•DEM OSLOVUJEME VOLĀ•ME

StĀ™eda, 13 prosinec 2017

Jmenuju se Honza a je mi úplnĀ› jedno, jak se jmenujete vy. StejnĀ› si to nebudu pamatovat. Mám totiĀ›¾ fakt dĀ›snĀ› pĀ™íšernou pamĀ›Ā› na jména. SamozĀ™ejmĀ›, nĀ›Ā›í jméno sem tam zapomene kaĀ›dý. JenĀ›¾e já si pletu i jména kamarádĀ›. Po sedmnácti letech ve stejnĀ›m zamĀ›stnání si nejsem schopný zapamatovat, jak se jmenují mí spolupracovníci.

Je to dost nepĀ™íjemné: Ā›asto nevím, jak mám všem tĀ›m lidem kolem sebe Ā™íkat. Copak mĀ›Ā›¾u o kolegovi z pĀ™ed ostatními jako „o takovĀ›m tom s kĀ™ivýma zubama“? Adresovat nadĀ™ízeného slovy „Hej tam“? Copak není trapné oslovovat kamarádku „mladá pani“? Tristní je i to, Ā›¾e jsem pedagog a pĀ™ítem si nepamatuju jména svých studentĀ›. Na základní škole mĀ›l náš chemikáĀ™ stejnĀ› problém a vyĀ™ešil ho elegantnĀ›: prostĀ› všem klukĀ›m Ā™íkal „Pišto“ a všem holkám „MáĀ›o“. Já teprve sbírám odvahu k podobnému Ā™ešení. Zvláštní je, Ā›¾e aĀ›¾ na ta jména vlastnĀ› nemám pamĀ›Ā› zas aĀ›¾ tak mizernou. Docela dobĀ™e si tĀ™eba pamatuju dĀ›je filmĀ›. PotíĀ›¾e nastanou ve chvíli má v tom filmu nĀ›kdo nĀ›jaké jméno. Mou noĀ›ní mĀ›rou jsou pak telenovely a konverzaĀ›ní dramata o rodinných vztazích, protoĀ›¾e v tĀ›ch vĀ›tšinou vystupují celé desítky postav, všechny se nĀ›jak jmenují, mají dost podobné obliĀ›ej a ještĀ› k tomu spolu o sobĀ› vzájemnĀ› poĀ™ád mluví. Co se týĀ›e schopnosti orientovat se v postavách, vyšil by nastejno, kdyby do tĀ›chle filmĀ› obsadili Ā›leny Alexandrovova souboru písní a tancĀ› nebo náhodnĀ› vybrané obĀ›any Ā›ínské lidové republiky. Naopak ideální pro mĀ› byla taková ta série filmĀ› o tom brejlounovi, co se kamarádil se šprtkou a zrzounem, máchal kolem sebe hĀ›lkou a bojoval s takovĀ›m nezdravĀ› vypadajícím plešatým pánem bez nosu. UĀ›¾ nevím, jak se to jmenovalo, ale mĀ›lo to osm dílĀ›, takĀ›¾e jsem mĀ›l dost Ā›asu si tĀ›ch pár postav trochu zapamatovat. MoĀ›¾ná vám pĀ™ípadá, Ā›¾e pĀ™eháním a Ā›¾e si tohle všechno vymýším, ale není to tak. Kdyby se zeptáte mých kamarádĀ›! Ā›ekl bych vám i konkrétnĀ› jakých, ale teĀ› si fakt nevzpomenu na jejich jména. PĀ™íznám se, Ā›¾e se cítím se svým problémem dost osamĀ›lý, takĀ›¾e kdyĀ›¾ mĀ› nĀ›kdo namísto „Honzo“ osloví tĀ™eba „Ludvíku“, „Martine“ nebo nakonec tĀ™eba i „Pišto“, udĀ›lá mi to pokaĀ›dé vĀ›dycky hroznou radost. Dokonce radost tak velikou, Ā›¾e se mi chce vykĀ™íknout: „Vítej v klubu– promiĀ›, jak jsi Ā™íkal, Ā›¾e se jmenuješ?“ Jan Flaška autor je Pišta